

בש"פ 4568/15 - מדינת ישראל נגד אהרן גרוס

בבית המשפט העליון

בש"פ 4568/15

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

העוררת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: אהרן גרוס

ערר על החלטת ביהמ"ש המחוזי בירושלים במ"ת
1457-06-15 שניתנה ביום 29.6.15 על ידי כב'
השופטת ש' רנר

תאריך הישיבה: י"ד בתמוז התשע"ה (1.7.2015)

בשם העוררת: עו"ד תומר סגלוביץ'

בשם המשיב: עו"ד דוד הלוי

החלטה

1. ערר המדינה על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ש' רנר) מיום 29.6.2015 במ"ת 1457-06-15, בגדרה הורה בית המשפט על שחרור המשיב ממעצר בתנאים.

2. נגד המשיב הוגש כתב אישום בבית המשפט המחוזי בירושלים. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 27.5.2015 הגיעו מספר שוטרים לביתו של המשיב בביתר עלית על מנת לעצור את בנו. השוטרים דפקו על הדלת מספר פעמים, ולא נענו. השוטרים ערכו תצפית על הבית וכל מספר שעות דפקו על הדלת, אך ללא הועיל. כשהגיעה אשתו של המשיב לבית, נכנסו בעקבותיה שני שוטרים, איציק ואילן, לבנין ודפקו על הדלת שוב. המשיב אמר לאשתו כי מדובר בבלשים והורה לה לא לפתוח את הדלת. השוטרים הבהירו למשיב כי יש בידיהם צו מעצר וחפוש, והמשיב צעק וקילל אותם. בין היתר אמר להם "חבל שהיטלר לא שרף אתכם, אתם שוטרים נאצים, תשרפו, אני אדקור אתכם, אני ארצח אתכם". לאחר זמן מה, בתיווכו של שכן, פתחה אשתו של המשיב את הדלת לשוטרים. המשיב המשיך לצעוק ולקלל, ואף הכה, שרט ודחף את שוטרים. המשיב חטף מידו של איציק את הצוים וקרע אותם. לאחר שדחפו אותו השוטרים והוא נפל ארצה, תפס המשיב בידו מסחטת מיצים והניפה אל עבר השוטרים. לאחר מכן נטל המשיב סכין חיתוך וניסה לדקור את אילן במרכז הגוף. אילן התגונן באמצעות זרועו והמשיב נעץ את הסכין באמתו השמאלית של אילן. המשיב אף ניסה לדקור את איציק, אך הלה הצליח להדוף אותו. בסופו של דבר, עצרו השוטרים את המשיב (לאחר שאיציק כיוון אליו את האקדח). המשיב התנגד למעצר והמשיך לקלל את השוטרים, ובבואו של שוטר אחר, לידור, לאזוק את המשיב ברגליו, נשך המשיב את אצבעו של לידור. המשיב המשיך לקלל את השוטרים גם בדרך לתחנת המשטרה.

בגין מעשיו אלה הואשם המשיב בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 335 בצירוף סעיף 334(א)(1) לחוק, ניסיון פציעה בנסיבות מחמירות, תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 127(1) לחוק ואיומים לפי סעיף 192 לחוק.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים. בא כוח המשיב לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה אך טען כי מדובר באירוע שארע בשוגג וכי למשיב לא הייתה כוונה לפגוע בשוטר. בהחלטה מיום 4.6.2015 קבע בית המשפט כי הונחה תשתית ראיתית מספיקה להוכחת המיוחס למשיב, לרבות בשאלת היסוד הנפשי. כן קבע, באין חולק, כי קיימת עילת מעצר של מסוכנות בעניינו של המשיב, וזאת גם בשל העובדה שבשנת 2012 נקבעה אשמתו של המשיב בעבירת תקיפה במסגרת תיק אחר. לבסוף, הורה בית המשפט לשירות המבחן להכין תסקיר מעצר בעניינו של המשיב לבחינת חלופת מעצר.

4. בתסקיר המעצר המליץ שירות המבחן על שחרורו של המשיב למעצר בית מלא בביתו בפיקוח אשתו ושכנה, ועל שהות יומיומית ב"כולל" עד השעה 16:00 בפיקוח שניים. בהחלטה מיום 17.6.2015 הורה בית המשפט לשירות המבחן להשלים את התסקיר ולבחון חלופה של מעצר בית מלא ב"כולל". בתסקיר המשלים חזר שירות המבחן על המלצתו כאמור בתסקיר המעצר הראשון והציע שהשהות ב"כולל" תהיה עד השעה 22:00.

5. בתום דיון שהתקיים ביום 29.6.2015, אימץ בית המשפט את המלצתו של שירות המבחן והורה על שחרורו של המשיב בתנאים הבאים: המשיב ישהה כל יום בין השעות 7:30-22:00 ב"כולל" בפיקוח רב ה"כולל", וכן מזכיר ה"כולל" או אדם אחר שאושר על ידי שירות המבחן. ביתר שעות היממה ישהה המשיב בביתו בפיקוח אשתו או שכנתו. בדרכו ל"כולל" ובשובו ילווה אותו אחד המפקחים. כמו כן נקבע כי המשיב יחתום על התחייבות עצמית בסך של ₪10,000, יפקיד ₪5,000 להבטחת תנאי שחרורו, וכי כל אחד מהמפקחים יחתום על ערבות צד ג' בסך ₪10,000.

על החלטה זו הוגש הערר שלפני.

6. בערר נטען כי החלטת בית המשפט נעדרת התייחסות למצבו הנפשי של המשיב, כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן. כמו כן, נטען כי מהמשיב נשקפת מסוכנות רבה, הנלמדת גם מרישום פלילי קודם משנת 2012 המלמד על דפוס פעולה אלים. בהקשר זה הודגש, כי גם אם נכונה התרשמותו של שירות המבחן כי מסוכנותו זו ממוקדת בקשר עם התנהגות בנו, הרי שאין בשחרורו לחלופה שנקבעה כדי להבטיח שמעשיו לא יישנו. בנוסף, נטען כי בהחלטת בית המשפט לא ניתן הסבר מדוע אשתו של המשיב נמצאה ראויה לפיקוח, שכן מחומר החקירה עולה כי היא לא התירה לשוטרים להיכנס לבית אלא רק לאחר שניהלה עמם משא ומתן מבעד לדלת סגורה, וכי היא לא מנעה את התנהגותו האלימה של המשיב אף שנכחה בדירה בעת האירועים.

על טענות אלה חזר בא כוח המדינה בטיעוניו בע"פ לפני היום, תוך הדגשה שהמדינה אינה מתנגדת לעצם השחרור בחלופת מעצר אלא שיש לה הסתייגויות כאמור לתנאים שנקבעו.

7. מנגד טען בא כוח המשיב, כי שירות המבחן ובית משפט קמא נתנו דעתם לכל השיקולים ואין כל עילה להתערב בהחלטה שניתנה. הוטעם כי בית המשפט לא הסתפק בתסקיר המעצר הראשון וביקש השלמות משירות המבחן, שהגיש תסקיר נוסף, בעקבותיו תוקנה חלופת המעצר. כן נטען כי הטענה בדבר הצורך בבדיקה פסיכיאטרית עלתה רק לאחר החלטת בית המשפט למרות שההליכים התנהלו עת ארוכה, וגם שירות המבחן, בשני התסקירים שהגיש, לא סבר שהדבר נחוץ. ובאשר להתאמת אשתו של המשיב לשמש כמפקח, צוין כי היא אינה חשודה בדבר וכי שיתפה פעולה בחקירה בענין המשיב, וכי תפקידה בחלופת המעצר לשהות במחיצתו בשעות הלילה, וטבעי שתפקיד זה ייעשה על ידי אשתו, ודרישה שהדבר יבוצע על ידי זר משמעה למעשה סיכול חלופת המעצר.

8. לאחר עיון ובחינה לא מצאתי כל פגם בהחלטת בית משפט קמא המצדיק התערבות, ועל כן דין הערר להידחות.

9. כמצוין לעיל, עניינו של המשיב נבחן פעמיים על ידי שירות המבחן, לפי הוראת בית המשפט. בתסקיר שירות המבחן מצוין, בין היתר, כי המשיב מנהל אורח חיים נורמטיבי, אינו מותיר רושם של אדם בעל דפוסי אלימות מגובשים, וכי אירוע האלימות בגינו הואשם בעבר (שהסתיים ללא הרשעה), כמו האירוע הנדון, נבעו ממצוקה ותסכול ומהווים התנהגות חריגה במהלך חייו וסבים סביב רצונו לגונן על בנו יחידו. לאור זאת, מדובר במקרה מובהק המצדיק הימנעות ממעצר עד תום ההליכים וגיבוש חלופת מעצר מתאימה.

10. לאחר בחינת הדברים על ידי שירות המבחן, בשני תסקירי מעצר, ועל ידי בית המשפט, גובשה כאמור חלופת מעצר לשביעות רצון בית המשפט, שעיקרה בכך שהמשיב ישהה מרבית שעות היממה (מ-07:30-22:00) ב"כולל", בפיקוח ראש ה"כולל" ומפקח נקוב בשמו נוסף מה"כולל", ואת שעות הלילה (07:30-22:00) ישהה בביתו בפיקוח אשתו או שכנתם, שוטרת בדימוס. שירות המבחן בחן את כשירותם של מפקחים אלה ומצאם מתאימים לתפקידם, ללא סייג.

לא מצאתי ממש בהסתייגות המדינה מאישור אשתו של המשיב כמפקחת. תפקידה כמפקחת הוגבל לשעות

הלילה בהן המשיב אמור לשהות (לישון) בביתו, ואין הצדקה לדרישה כי הפיקוח בשעות אלה יוטל על אדם זר. שירות המבחן ובית משפט קמא מצאו את אשת המערער כמתאימה, ולא מצאתי שיש פגם בשיקול דעתם. איני סבור שהתנהגות אשת המשיב בעת האירוע מושא כתב האישום נגדו פוגמת בהתאמתה לשמש מפקחת.

11. אשר למצבו הנפשי של המשיב, ענין זה נשקל בתסקירי שירות המבחן ובהחלטת בית המשפט, ואלה לא מצאו לנכון להתנות את חלופת המעצר באבחון פסיכיאטרי. איני סבור שיש מקום לכרוך את הצורך בטיפול במשיב בתנאי חלופת המעצר. יצוין, כי בא כוח המשיב הבהיר שאינו מתנגד לבדיקה פסיכיאטרית של מרשו, והענין יוכל להיות מוסדר בהסכמה ללא קשר לתנאי חלופת המעצר.

12. סוף דבר - הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ד בתמוז התשע"ה (1.7.2015).

ש ו פ ט